

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Чирпан, 07.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЧИРПАН, СЪСТАВ II, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Тихомир К. Колев

при участието на секретаря Донка Д. Василева
като разгледа докладваното от Тихомир К. Колев Гражданско дело №
20225540100485 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 422 от ГПК.

Ищецът Кредито ЕООД твърди в исковата си молба, че длъжникът А. Г. Д. бил сключил индивидуален договор за кредит № OL00010995/17.01.2020 г. с дружеството „КРЕДИТО“ ЕООД, по силата на който ответникът бил получил в заем сумата в размер на 3000.00 /три хиляди лева/лв. за срок от 23 /двадесет и три/ месеца, като същата е следвало да бъде издължена до 17.12.2021 г. Договорът между страните бил сключен онлайн, като Кредитополучателят го бил подписал в профила си в платформата на Кредитора, въвеждайки уникален четирицифрен код, изпратен му от системата на „Кредито“ ЕООД и служещ като потвърждение на желанието му за сключване на договор. На основание чл. 13, ал. 4 от ЗЕДЕП, правната сила на електронния подпис имала силата на саморъчно поставен такъв, когато това било уговорено от страните. Съгласно т. 3.1.4. от Индивидуалния договор за кредит, Страните изрично се съгласявали въвеждането на уникалния код, потвърждаващо приемането на Договора за кредит, да има силата на саморъчен подпис, съгласно чл. 13, ал. 4 от Закона за електронния документ и електронния подпис.

Изнасят още, че на 17.01.2020 г. А. Г. Д. бил кандидатствал за целеви потребителски кредит при „КРЕДИТО“ ЕООД. Договорното правоотношение било договорено за финансиране на лични нужди на Потребителя и в резултат бил сключен Индивидуален договор за Потребителски кредит под № OL00010995/17.01.2020 г. („договора“) между „КРЕДИТО“ ЕООД, в качеството на Кредитор и А. Г. Д., съответно в качеството му на Потребител. Въз основа сключения договор за кредит № OL00010995/17.01.2020 г. на потребителя бил отпуснат паричен кредит в размер на 3000.00 лева (Три хиляди лв. и 0 ст.). Съгласно предмета на договора за кредит в чл. 1 от договора, сумата по кредита в размер на 3000.00 лева (Три хиляди и лв. и 0 ст.) била предоставена от Кредитора на Потребителя по условията заложиени в чл. 2, ал. 1 от договора за кредит, в условията на въвеждане на уникален код, представляващ саморъчен подпис, съгласно чл. 13, ал. 4 от Закона за електронния документ и електронния подпис. Както и в условията по чл. 2, ал. 2 от

договора, а именно по банков път или чрез превод до Easy Pay. Съгласно индивидуалния договор за кредит общият размер на задължението, което Потребителят се бил задължил да върне за срока на договора (обща стойност на плащанията) бил в размер на 8257.00 лева (Осем хиляди Двеста петдесет и седем лв. и 0 ст.) /1 стр. от индивидуален договор за потребителски кредит/, при лихвен процент на заема: 40.10% /1 стр. от индивидуален договор за потребителски кредит/ и ГПР на заема: 48.36% /1стр. от индивидуален договор за потребителски кредит /. Съгласно уговорения погасителен план, длъжникът се бил задължил да изпълнява, на уговорена дата, сума, в която са включени пропорционално главница, лихва, а в случай, че са дължими такива са включени и такси и/или неустойка, както и съответната част от годишния процент на разходите по кредита. Съгласно чл. 27 (2) от договора, Потребителят се задължавал да върне получения паричен заем /главница/, ведно с договорената възнаградителна лихва, съобразно посочения в чл. 27 (1) от договора погасителен план уговорен с Приложение № 1 -„ПОГАСИТЕЛЕН ПЛАН". Срокът, за който бил предоставен потребителския кредит бил 23 месеца, съгласно индивидуалния договор за потребителски кредит/стр. 1 от „договора"/, като падежът за плащане на последната месечна погасителна вноска, съгласно „договора" бил 17.12.2021 г.

С цел стимулиране на потребителя за погасяване на задължението и запазване на добрите нрави, в Договора за потребителски кредит била добавена неустойка, с която се целяло стимулиране на потребителя да погаси задължението в срок. Неустойката била предварително договорена в индивидуалния договор сума. Длъжникът трябвало да заплати неустойка в размер на 3 910.36 лева, които били предварително уговорени в Договора за потребителски кредит. Неустойката била част от общата дължима сума от кредитополучателя. /стр.4/. Според чл.1 от Договора за потребителски кредит, с подписването на договора за потребителски кредит, лицето се задължавало да върне кредита, ведно с такси, лихви и неустойки. На основание чл. 10 ал.2 от Закона за потребителски кредит, молят съда, да осъди кредитополучателя да заплати неустойката по договора, тъй като тя била предварително уговорена и предвидена в Договора за потребителски кредит. Към настоящия момент кредитът бил изцяло падежирал, но сумата не била възстановена на Кредитора. Неизплатеното задължение до момента на длъжника към „КРЕДИТО" ЕООД за главница, възнаградителна лихва, и лихва за забава по договор № OL00010995/17.01.2020 г. възлизала на сумата в общ размер на 4308.93/четири хиляди триста и осем лв. и 93 ст./, от които:

2817.03 лева (Две хиляди Осемстотин и седемнадесет лв. и 3 ст.) -представляваща незаплатени вноски по главницата по кредита за периода от 17.04.2020г. до 17.12.2021 г.;

1340.53 лева (Хиляда Триста и четиридесет лв. и 53 ст.) - представляваща незаплатени вноски по договорна възнаградителна лихва, дължими за периода 17.02.2020г.до 17.12.2021г.;

151.37/сто петдесет и един лв. и 37 ст./лв., представляваща лихва за забава за периода от дата 18.12.2021 г. до 24.02.2022 г.

Длъжникът - ответник не бил изпълнил задълженията си към кредитора „КРЕДИТО" ЕООД, по договор OL00010995/17.01.2020 г., до датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК, както и към настоящия момент на подаването на настоящия иск, което обуславяло правния интерес на кредитора - ищец в настоящото производство, за установяване на наличието на съществуващо и изискуваемо вземане по реда на чл. 415 във вр. с чл. 422 от ГПК.

Молят съда, да съобрази, че ответникът е имал активни кредити към други дружества като процесния договор за кредит представлявал рефинансиране на активните кредитни линии на длъжника. Поради тази причина, прилагат анекс към Индивидуален Договор за Потребителски кредит № OL00010955 от 16 Януари 2020 година, от който било видно от чл. 1, ал. 1 и ал. 2, че А. Г. Д. е имал 1736.01лв. задължение към КРЕДИСИМО

ЕАД и 508.17лв. към НЕТКРЕДИТ ООД, при което общото задължение, което било погасено от „КРЕДИТО“ ЕООД, към КРЕДИСИМО И НЕТКРЕДИТ било в общ размер на 2244.18лв., като остатъка до пълния размер от 3000лв., а именно сумата в размер на 755.82лв. била изпратена на кредитоиискателя по Изипей (за което прилагам официална кореспонденция между дружествата).

Молят съда, да постанови Решение, с което да признае за установено по отношение на ответника А. Г. Д., ЕГН: *****. с **, че към него съществува изискуемо вземане на ищеца „КРЕДИТО“ ЕООД, с ЕИК: 204554530, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул./ул. бул. Витоша № 81. ет. 3. ап. 10. в размер на 4308.93/четири хиляди триста и осем лева и 93 ст./лв., от които:

2817.03 лева (Две хиляди осемстотин и седемнадесет лв. и 3 ст.) -представляваща незаплатени вноски по главницата;

1340.53 лева (Хиляда триста и четиридесет лв. и 53 ст.) - представляваща незаплатени вноски по договорна възнаградителна лихва;

151.37/сто петдесет и един лв. и 37 ст./лв., представляваща лихва за забава; Претендират и законната лихва върху главницата по кредита, дължима от датата на подаване на заявлението по реда на чл. 410 ГПК до окончателното погасяване на задължението, както и да осъди ответника да заплати направените от ищеца разноски за платена държавна такса в настоящото производство и за адвокатско възнаграждение.

Молят съда, да се произнесе и по отговорността за разноските в заповедното производство и да присъди в полза на представлявано от него дружество - 25.00 лева, представляваща държавна такса и 360 лева (Триста и шестдесет лева)- възнаграждение за адвокат по ч.гр.дело № 247/2022 г. по описа на Районен съд - Чирпан, съобр. т. 12 от ТР №4/201 Зг. на ОСГТК на ВКС.

В законоустановения срок е постъпил отговор от ответника, чрез назначения му особен представител, с който същия взема становище, че исковете следва да бъдат отхвърлени, като недоказани и неоснователни, като излага подробни съображения.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и доказателствата по делото, намира следното:

Правната квалификация на предявените обективно кумулативно съединени искове е: чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 6 ЗПФУР и чл. 430, ал. 2 ТЗ.

Приложено е ч. гр. д. № 247/2022 г. по описа на СРС, 88 състав, от което се установява, че по заявление на Кредито ЕООД е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК срещу длъжника за вземанията, предмет на настоящия иск. Длъжникът е уведомен за задълженията си по реда на чл.47 от ГПК,поради което и на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК се предявяват настоящите установителни искове за съществуване на вземането. Исковете са предявени в срока по чл. 415 ГПК, поради което за ищеца е налице правен интерес от предявените установителни искове по чл. 422 ГПК и същите са процесуално допустими.

По ч. гр. д. е представен индивидуален договор за потребителски кредит № 0L00010995, погасителен план, стандартен европейски формуляр и Декларации към договора за потребителски кредит. Първата предпоставка за уважаване на претенцията е наличието на валидно облигационно отношение между ответника и ищеца, по което кредитодателят е изпълнил задълженията си.

Формата за действителност на договора за потребителски кредит съгласно чл. 10, ал. 1 ЗПК е писмена, като се счита за спазена, ако документът е на хартиен или друг траен носител, като по ясен и разбираем начин сочи клаузите, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. Съгласно § 1, т. 10 от ДР на ЗПК "траен носител" е всеки носител, даващ възможност на потребителя да съхранява, адресирана до него информация по начин, който позволява лесното ѝ използване за период от време, съответстващ на целите, за които е предназначена информацията, и който позволява непромененото възпроизвеждане на съхранената информация. Съгласно чл. 18, ал. 1, т. 3, ал. 2 и ал. 3 ЗПФУР при договори за предоставяне на финансови услуги от разстояние доставчикът е длъжен да докаже, че е получил съгласието на потребителя за сключване на договора. За доказване предоставянето на преддоговорна информация, както и на изявления, отправени съгласно този закон, се прилага чл. 293 ТЗ, а за електронните изявления - ЗЕДЕУУ. Изявленията, направени чрез телефон, друго средство за гласова комуникация от разстояние, видеовръзка или електронна поща, се записват със съгласието на другата страна и имат доказателствена сила за установяване на обстоятелствата, съдържащи се в тях. При сключване на потребителски договор за кредит от разстояние доставчикът на услугата следва да предостави на потребителя стандартния европейски формуляр съгласно приложение 2 на чл. 5 от ЗПК. Законът придава значение на подписан документ само на този електронен документ, към който е добавен квалифициран електронен подпис (чл. 13, ал. 3 ЗЕДЕУУ), но допуска страните да се съгласят в отношенията помежду си да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен. Когато посочените предпоставки са налице, създаден е подписан електронен документ. Неговата доказателствена сила е такава, каквато законът признава на подписаният писмен документ, ако се касае за частен документ, той се ползва с такава сила само за авторството на изявлението - чл. 180 ГПК – виж решение № 70 от 19.02.2014 г. на ВКС по гр. д. № 868/2012 г., IV г. о.

Според т. 3 от договора за кредит сключването на договора за потребителски кредит става онлайн в личния профил на кредитополучателя. След коректно попълнена апликационна форма и в случай, че кредитополучателят е одобрен от кредитора, кредиторът изпраща на e-mail адреса на кредитополучателя проект на договора за кредит, съдържащ предложение по всички въпроси, касаещи страните. След получаване на проекто-договора, кредитополучателят има тридневен срок за правене на промени по цялото му съдържание. В случай, че кредитополучателят е съгласен с всички клаузи по договора и не желае промяна на нито една от тях, кредиторът му изпраща СМС потвърждаващ код, който след въвеждането си прави активен бутона Подпиши в профила на кредитополучателя. Чрез въвеждането на този код и след натискане на бутона Подпиши, кредитополучателят потвърждава желанието си за сключване на договора. Страните изрично се съгласяват въвеждането на уникалния код, потвърждаващ приемането на договора за кредит да има силата на саморъчен подпис. С въвеждането на уникалния код се счита, че кредитополучателят е подписал всяка страница на договора за кредит. След сключването на договора за кредит, кредиторът незабавно превежда заемната сума по банковата сметка на кредитополучателя.

Съгласно чл. 2 от договора за кредит – договорът се счита за сключен и влиза в сила от въвеждането на уникалния код, който кредиторът е изпратил на кредитополучателя под формата на СМС.

Съгласно т. 1. 7 с натискането на бутона Подпиши от кредитополучателя се счита, че същият е получил предварителната договорна информация под формата на стандартния европейски формуляр и е подписал всяка страница от договора за кредит. В чл. 44 от договора е предвидено, че с подписването на договора кредитополучателят потвърждава, че съдържащата се в него информация е била внимателно прочетена, че тя е отразена в документа в съответствие с изложеното. Кредитополучателят потвърждава, че се е запознал, разбира и приема условията и параметрите на договора и, че е запознат с обстоятелството, че с подписването на този договор води до встъпване в договорна обвързаност.

Ответната страна формално, тъй като е представлявано от особен представител, оспорва сключването на договора за кредит, макар самият длъжник, чрез конклюденти действия- извършени плащания по Договора по същество да признава сключването му.

В конкретния случай съдът безспорно приема, че Договорът между страните е сключен онлайн, като Кредитополучателят го е подписал в профила си в платформата на Кредитора, въвеждайки уникален четирицифрен код, изпратен му от системата на „Кредито“ ЕООД и служещ като потвърждение на желанието му за сключване на договор. На основание чл. 13, ал. 4 от ЗЕДЕП, правната сила на електронния подпис има силата на саморъчно поставен такъв, когато това е уговорено от страните. Съгласно т. 3.1.4. от Индивидуалния договор за кредит, Страните изрично се съгласяват въвеждането на уникалния код, потвърждаващо приемането на Договора за кредит, да има силата на саморъчен подпис, съгласно чл. 13, ал. 4 от Закона за електронния документ и електронния подпис. В тази насока са представените и неоспорени с исковата молба писмени доказателства- Заявление за онлайн кандидатстване за кредит, копие от лична карта на кредитополучателя, извлечение от „Регистър искания“ за кредитно искане, имейл с приложен договор за кредит и линк за потвърждение и подпис на Договора с индивидуален код, Анекс,имейл от Изипей за нареден превод с посочен получател ответника по делото.

На следващо място, към исковата молба е представено извлечение на хартиен носител от заявление за онлайн кандидатстване и от регистър искания за кредитно искане. Представеното и прието като доказателство по делото /на хартиен носител като заверен препис/ електронно изявление на една от страните, адресирано до насрещната, чието авторство не е било спорно – има доказателствена стойност /виж определение № 169 от 06.04.2017 г. по ч. т. д. № 672/2017 г. на I т. о. /.

Съдът намира, че между страните е възникнало договорно правоотношение по договор за кредит от разстояние № 0L00010995, ответникът е подписал договора като е въвел уникалния код за това и е натиснал бутона "Подпиши", след което и получил договорената сума. Спазена е последователността на действията за сключването на процесния договор. Доколкото съдът приеме, че се установява сключването на договора, то

се установява и предоставянето на преддоговорната информация и съгласието на ответника. С подписването на договора /натискането на бутона "Подпиши"/ от кредитополучателя/ се счита, че същият е получил предварителната договорна информация под формата на стандартния европейски формуляр - т. 1. 7 от договора.

Процесният договор представлява договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗПК, тъй като с него ищецът се е задължил да предостави на ответника кредит съгласно уговорените параметри и условия. Като такъв за него важат допълнителните изисквания за действителност, предвидени в ЗПК. Съгласно чл. 22 ЗПК когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен.

В чл. 25 от договора страните се споразумяват, че в деня на сключване на договора или най-късно до три календарни дни след подписването му, Кредитополучателят следва да представи на кредитора обезпечение – две ФЛ – солидарни длъжници, които да подпишат договор за встъпване в дълг на хартиен носител, като в случай че в деня на сключване на договора кредитополучателят не представи обезпечение той дължи неустойка в размер на 3 910. 91 лв. На първата страница на договора неустойката е предвидена като дължима, в чл. 1 от договора е предвидено задължението на кредитополучателя да върне получената сума, заедно с лихви, такси и неустойки. Неустойката е предвидена като дължима и в погасителния план към договора, като е посочено, че на всяка падежна дата кредитополучателят следва да плаща и сума в размер на 170,02 лв. – неустойка.

Съдът следи служебно за неравноправни клаузи по договори за потребителски кредит. В случая съдът намира, че е нарушено изискването по чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, като макар да е посочен годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, в тях не е включена като разход дължимата сума за неустойка за непредоставено обезпечение, която в случая е посочена в погасителния план като падежно вземане, с което пряко се нарушава изискването на чл. 19, ал. 4 ЗПК, който забранява ГПР да бъде по-голям от петкратния размер на законната лихва. В част III от Стандартния европейски формуляр към договора е посочено, че ГПР е 48. 36 %, както и изрично е отбелязано, че при изчисляването на ГПР е предвидено, че всяка от страните ще изпълнява точно и в срок своите задължения. В договора за кредит е посочено, че ГПР не включва разходите, които кредитополучателят заплаща в резултат на неизпълнението на договорните си задължения. Очевидно, от начина по който са формулирани клаузите от Договора, се установява, че неустойката по договора не е включена в ГПР и, ако бъде включена, то ГПР би бил значително по- висок. В конкретния случай, уговорената неустойка е по- голяма от размера на отпуснатия кредит.

В ГПР следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са включени всички разходи, които длъжникът ще направи и, които са пряко свързани с кредитното правоотношение. Съгласно чл. 21, ал. 1 ЗПК, всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна. В този смисъл, като не е включил неустойката /отразена като падежно вземане по самия

договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 19, ал. 1 ЗПК/ в общата сума, дължима от потребителя, кредиторът е заобиколил изискванията на закона за точно посочване на финансовата тежест на кредита за длъжника, поради което клаузите от договора, касаещи общата сума за погасяване и годишния процент на разходите, са нищожни. Доколкото предвидената неустойка в договора е повече от 100 % от сумата по кредита, то ГПР би бил в размер значително надвишаващ 50 %.

Получаването на кредита при предлаганите условия, включва изначално и заплащането на неустойка за неосигурено обезпечение. В случая уговорката за обезпечаване на вземането не само е задължително условие за получаване на сумата, но и дължимата неустойка поради неизпълнението на това задължение е начислена към датата на сключване на договора и е включена като дължима в погасителния план – приложение № 1 към договора. Оттук и съдът намира, че дължимата неустойка следва да се включи към ГПР. Липсата на разход в договора при изчисляването на ГПР е в противоречие с императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, водещо до недействителност на договора на основание чл. 22 ЗПК – виж в този смисъл определение № 50685 от 30.09.2022 г. по гр. д. № 578/2022 г. на III г. о. на ВКС, както и решение № 261440 от 4.03.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 13336/2019 г., решение № 3321 от 21.11.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 8029/2021 г., решение № 3136 от 9.11.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 8850/2021 г.

И тъй като не е спазено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен на основание чл. 22 ЗПК. При недействителност на договора, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Ако тази недействителност се установи в производството по чл. 422 ГПК, без значение, че неустойката не е предмет на настоящото исково производство, съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит, доколкото ЗПК е специален закон по отношение на ЗЗД и в цитираната разпоредба на чл. 23 ЗПК е предвидено задължението на потребителя за връщане на чистата сума по кредита. Това следва от характеристиката на договора за потребителски кредит, посочена по-горе и задължението за периодичност за връщането на сумата. Следователно искът следва да бъде уважен на основание чл. 23 ЗПК до размера на чистата стойност на кредита. Тъй като съгласно заключението на вещото лице се установява, че има извършвани плащания, то чистия размер следва да се определи на 2 817,03 лв. съгласно петитума на исковата молба, тъй като в противен случай съдът би се произнесъл свръхпетитум.

Това е така защото с решение на СЕС по дело С-170/2021 г. от 30.06.2022 г. "Профи Кредит България" ЕООД срещу Т. И. Т., е посочено, че член 6, параграф 1 от Директива 93/13 трябва да се тълкува в смисъл, че в хипотезата, в която по силата на тази разпоредба, разглеждана в светлината на принципите на равностойност и ефективност, националният съд, който е сезиран със заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение, е длъжен служебно да извърши прихващане между плащането, извършено въз основа на неравноправна клауза в договор за потребителски кредит, и останалата дължима

сума по договора. От тълкуването на Съда на ЕС следва, че дори в едностранни производства по чл. 410 ГПК може да се стигне до хипотеза, при която да е необходимо да се извърши служебно прихващане между плащането, извършено въз основа на неравноправна клауза в договор за потребителски кредит, и останалата дължима сума по договора.

Ето защо, искът за главница е основателен за сумата в размер на 2 817,03 лв главница /остатък от чистата стойност/ по договора. Върху сумата ще се присъди и законна лихва за период от 01.04.2022 г. до изплащане на вземането, като предявените искиви претенции в останалата им част следва да бъдат отхвърлени, като неоснователни.

По разноските:

При този изход на делото съдът счита, че ответника следва да заплати на ищеца направените по делото разноски в размер на 343,27 лв., съгласно уважената част от исковата претенция, а ищеца не следва да заплаща на ответника разноски, тъй като такива не се претендират и доказват.

Съдът счита, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода от спора приема, че ответникът следва да бъде осъден да заплати разноските в заповедното производство възлизащи на 502,56 лв. /в тази насока виж т. 12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК /, съразмерно до уважения размер.

При този изход на делото в случая се дължи довносяне на държавна такса, от ищцовата страна, която следва да е в размер на 21,18 лв и от ответната страна в размер на 40,00 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от Кредито ЕООД с ЕИК: 204554530 и адрес: гр. София, бул. Витоша № 81, ет. 3, ап. 10, чрез адв. С. М. М. Х., САК, съд. адрес: гр. София, бул. „България“ № 81, вх. „В“, ет. 8, ап. 22 срещу А. Г. Д., ЕГН: *****, с ** с особен представител А. С. С. от АК Стара Загора, адрес на кантората ** положителни установителни искиве, че ответникът дължи на ищеца сумата от 2 817,03 лв главница /остатък от чистата стойност/ по договора за кредит № 0L00010995/ 17.01.2020 г., ведно със законна лихва за период от 01.04.2022 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 247/2022 г. по описа на РС Чирпан, като ОТХВЪРЛЯ исковата претенция в останалата ѝ част, а именно за сумите в размер на 1340.53 лева (Хиляда триста и четиридесет лв. и 53 ст.) - представляваща незаплатени вноски по договорна възнаградителна лихва и на 151.37/сто петдесет и един лв. и 37 ст./лв., представляваща лихва за забава, като неоснователна и недоказана.

ОСЪЖДА А. Г. Д., ЕГН: *****, с ** с особен представител А. С. С. от АК Стара Загора, адрес на кантората ** да заплати на Кредито ЕООД с ЕИК: 204554530 и адрес: гр. София, бул. Витоша № 81, ет. 3, ап. 10, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 343,27 лв. – разноски по съразмерност за исковото производство и сумата от 502,56 лв. – разноски по съразмерност за заповедното производство.

ОСЪЖДА Кредито ЕООД с ЕИК: 204554530 и адрес: гр. София, бул. Витоша № 81, ет. 3, ап. 10, да ДОВНЕСЕ дължима държавна такса за предявените иски в размер на 21,18 лв. по сметка на РС Чирпан.

ОСЪЖДА А. Г. Д., ЕГН: *****, с ** да заплати по сметка на РС Чирпан ДТ в размер на 40,00 лв.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд Стара Загора в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Чирпан: _____